



נורית גלרון:

..אחרי כל השנים האלה אני מרגישה עייפות!

נורית גלרון, שהחלה את הקריירה שלה לפני שלוש שנים, מירסמה חשבוש תקליט יפהפה משירי נתן זך. הרשו לי "להשווץ" ולספר כי היתה לי זכות ראשונים לכתוב על נורית, כשפירסמתי לפני שלוש שנים כתבה תחת הכותרת "כוכב נולד". ואכן, נורית היא היום אחת הכוכבות של הזמר העברי.

● **איך אתה מרגישה אחרי שדווש שנים? מה קרה לך, מה השתנה?**

השתנו לי קצת הפרופורציות. אם קודם לא הייתי בטוחה בקשר לשירה, היום יש לי הרגשה שזה הדבר הכי חשוב בחיי. זה מיקצוע, ממש מיקצוע. לפעמים מאוד קשה לי, השירה היא ציפור הנפש שלי. אך אני מתעייפת להסתובב שנתיים עם הגיטרה. אני כבר עייפה מזה נורא. נורא קשה לי.

או, לפני שלוש שנים, כשראינת אותי, זו היתה אידיאלוגיה. היום זה כבר ממש עבודה שחורה, ואני מרגישה עייפות.

● **איך את מרגישה עם צאת תקליטך החדש?**

נהדר! את רואה, יחד עם העייפות והעבודה השחורה יש רגעים של התעלות. שנתן זך יכתוב לי שירים? הייתי בעננים.

● **הוא חיה מרוצה מהלחנים?**

לפעמים כן ולפעמים לא. הוא הביע דעתו, התוכחו והסכמנו. זו היתה עבודה משותפת.

● **הוא ביטל לחנים?**

יש לי שיר אחד עם חמישה לחנים. מחמישה מלחינים שונים.

● **הוא קפדן?**

מאוד. יש לו ביקורת יוצאת מהכלל, והוא תמיד צודק. הוא אמנם לא מוסיקאי, אבל הוא מאוד אוהב מוסיקה.

● **איך את מרגישה כשאת אומרת, לא! למחויך ידוע?**

לא טוב.



שלמה תרשיש:

..לעבוד בבוקר ולהכיד את ארץ ישראל האחרת!

שלמה תרשיש היה שחקן ה"חאן" הירושלמי. לפני שלוש שנים החליט לפרוש מהתיאטרון והתמסר כולו לעבודה הקלאית וללימוד מוסיקה. בימים אלו נודע לי כי שלמה תרשיש קיבל את התפקיד הראשי בסרטם החדש של המפיק יעקב ליפשיץ והבמאי זני וקסמן. שם הסרט: "המסיון". שאלתי את תרשיש:

● **מדוע הפרת את החלטתך לפרוש מן המישחק וקיבלת עז עצמך תפקיד בסרט?**

הפסקתי עם תיאטרון. קולנוע זה לא תיאטרון. התיאטרון, שאני שיחקתי בו, היה מוסיאונני. אך הקולנוע הוא המדיום של המאה. חוץ מזה, יש לי עניין אישי בסרט. עבדתי בעבר עם דני וקסמן על סרט שנקרא אלווירה, שזכה בפרס. דני צילצל אלי והציע לי להיבחן לתפקיד. הוא ידע שאני לא עובד יותר בתיאטרון, אבל בכל זאת ניסח. הוא סיפר לי מעט על התפקיד ונדלקתי. שנינו, דני ואני, באותו רגע — שנינו בנימול קשת. אני חושב שיצא רק טוב מהמפגש בינינו.

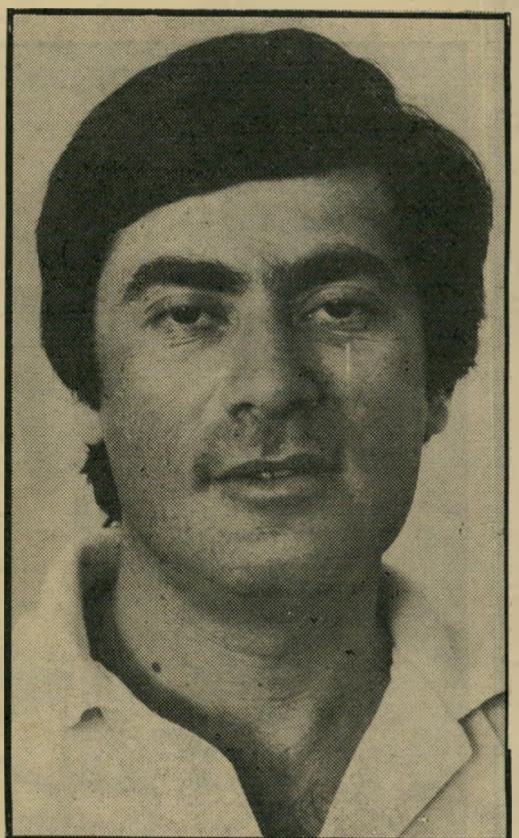
● **מדוע, בעצם, עזבת את התיאטרון?**

היתה לי תחושה שאני לא יכול לעשות מה שאני באמת מרגיש. שאני דורך במקום אחד ושדורשים ממני מה שיודעים שאני יודע לעשות — כלומר, תפקידי "טייפ-קאסטינג". הרגשתי כמו פקיד בבנק שבא לחזרות בין עשר בבוקר לשתיים בצהריים, ומקבל כסף עבור שעות נוספות.

החלטתי לעשות הפסקה ולנוח. עבדתי בגינון, בשיווק עופות, והתחלתי לכתוב. הייתי אצל אהוד מנור — הוא נתן לי "פוש" רציני בכתיבת תמלילים. שלום חנוך האזין למוסיקה שכתבתי, והשמיע ביקורת טובה וקונקרטי. טיט. המוסיקה הפכה למרכז עולמי.

● **האם נעת, אחרי שקיבלת תפקיד ראשי בסרט, תחזור לתיאטרון?**

לא. לא אכנס לזה שוב. התפקיד יפה — עבדתי עשרה ימים בבקר של קיבוץ גשור, וזה היה טוב בשבילי — בסרט אני עובד בבקר. אחר-כך עבדתי ארבעה ימים ביבנאל, אצל מישפחת מרמור. כשהחבר'ה באו לחפש אותי אמרה להם אם המישפחה: הבן שלי עוד לא חזר מהבקר. בחיים שלי לא פגשתי חס כזה. היה זה בשבילי הלם להכיר ארץ-ישראל אחרת, יפה ונהדרת.



שרגא צור:

..לא כל מי שחוזר מאמריקה הוא פראייד!

שרגא צור, איש-המכירות של חברת "יזראל טודיי", שבועלותה טלוויזיה, רדיו ועיתון מצליח, חזר אחרי שמונה שנים לארץ. כמו כל אחד אחר שפוגש בו בימים אלה בארץ, שאלתי אותו:

● **למה חזרת?**

אחרי שמונה שנים בארצות-הברית אתה הופך פיתאום לציוני. כשאתה נמצא בחוץ-לארץ אתה מסתכל על דברים בפרספקטיבה אחרת. אני קורא לזה ציונות, את יכולה לקרוא לזה איך שתרצי. גורם נוסף, ואולי החשוב ביותר — כשהילדים שלך גדלים ולא יודעים עברית, משהו מדגדג בלב.

● **איך קיבדו אותך בארץ?**

חברים זרים שאלו אותי כימעט מייד: פראייר, למה חזרת? הדבר השני שאמרו לי: אם חזרת, סימן שאכלת קש בארצות-הברית ולא הצלחת.

● **איך אתה מגיב על פניות כאזה?**

בהתחלה הייתי תופס עצבים ומגיב בפראות. אני לא אכלתי קש בארצות-הברית. אני אכלתי טוב מאוד מסיר הבשר האמריקאי, ומצבי הכלכלי היה יותר מאיתן. כיום אני לא מגיב יותר — שיחשבו מה שהם רוצים.

● **מה השתנה, לדעתך, בארץ מאז שעזבת?**

חוץ מהמחירים? לחץ. אנשים נמצאים יותר בכחץ. לחץ לכללי, לחץ חברתי. אין שליטה.

● **מה מפריע לך במיוחד?**

בעיקר הייחס. לא הייתי רוצה יחס מיוחד בגלל שחזרתי מארצות-הברית. אבל הייתי רוצה שיכניסו למילון, בבקשה, תודה, סליחה. עם כל היתר נסדר איכשהו.

● **אם לא תצליח להיקלט, תחזור לארץ צו-הברית?**

לא. השיקול העיקרי שלי, כשהחלטתי לחזור, היו הילדים. הילדים מאוד מרוצים פה. אני מוכרח לומר שבחוד ים החשדנות והלא-איכפתיות גילינו שתי נקודות אור.

האחת היא בית-הספר בודוכוב בגיבעתיים שבו לומי דים הילדים, שממש אימץ אותנו, ודאג לילדים. השניה היא מחלקת-הקליטה של עיריית גיבעתיים. איני יודע מי סיפר לה עלינו, אך מאז גילתה אותנו המלחקה אנחנו זוכים לתשומת-לב. אפילו קיבלנו צלחתית דבש בראש-השנה. בקיצור, הילדים נמצאים בגן-עדן, ואם להם טוב, גם לי טוב.